

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2233/10
16.03.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Предрага Трифуновића, чланова већа, у парници тужилаца А.Ш. из Б., кога заступа пуномоћник М.Ј., адвокат из Н.П. и тужилаца А.У., А.У., А.У., К.У., Х.У., Х.М., Х.А., Х.Р., Х.Р. и Х.А., свих из И., које заступа тужилац А.Ш., против тужених ПИК П. а.д. С., кога заступа пуномоћник Н.Р., адвокат из С., Х.М., из Н.П., Н.К., из У., кога заступа тужени Х.М., адвокат из Н.П., Р.М. из У. и Х.Г. из У., кога заступа Т.Г. из У., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж 1300/07 од 17.03.2009. године, у седници одржаној 16.03.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж.1300/07 од 17.03.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена је пресуда Општинског суда у Сјеници П ... од 28.09.2007. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца према туженима ради утврђења права својине на непокретностима ближе описаним у изреци и захтев за предају у државину.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП-а, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. исте одредбе на коју се у ревизији указује. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да нижестепене пресуде садрже јасне и непротивуречне разлоге у погледу одлучних чињеница и могу се са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању правни претходник тужилаца у току 1966. године одселио се из Ј. у Т. Решењем Одељења за привреду и финансије СО Т. од 23.03.1967. године, извршена је национализација и одузете су му из поседа непокретности тада уписане у поседовном листу бр. ... КО У. и решењем надлежног органа предаје у Фонд друштвене својине Општине С. Решењем СО С. од 27.09.1967. године, непокретности су додељене правном претходнику првотуженог - ПЗ П. из С., која је по записнику од 15.11.1967. године уведена у посед свих спорних непокретности. У току 1969. године, највећи део спорног земљишта правни претходник првотуженог је теретним правним пословима отуђила трећим лицима, па и туженима. Код тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови сматрају да је правни претходник тужиоца (а самим тим и тужиоци), изгубио право својине на основу члана 7а Закона о национализацији приватних привредних предузећа по коме југословенски држављанин који пређе у страну држављанство губи право својине на непокретности у Федеративној Народној Републици Југославији, која прелази у државну својину.

Тужбени захтев је неоснован и из следећих разлога:

Наиме, до момента поднете тужбе, тужени се налазе у несметаној државини спорних непокретности у трајању дужем од 30 година. Имајући у виду па св изменама и попунама Закона о основама својинско-

Закон о национализацији правних односа („Службени лист СРЈ“, број 29/96) из 1996. године, изједначени сви својински облици, и да су брисани чланови 2. и 29. који нису допуштали стицање права својине по основу одржаја на друштвеној својини, то од момента ступања на снагу тог закона (02. август 1996. године), и физичка лица могу постати титулари права својине по основу оригинарног стицања на непокретностима која су се у јавним књигама водиле као друштвена својина, под условима из члана 28. ст.2. и 4. Закона о основама својинско правних односа.

За стицање својине по основу редовног одржаја потребно је испуњење три услова: законитост државине, савесност и време трајања државине од десет година; а за ванредни одржај потребна је савесност стицаоца и државински рок од 20 година. Савесност државине се по члану 73. ЗОО претпоставља (тужиоци нису доказали несавесност тужених).

Имајући у виду да се у државини спорних непокретности налазе тужени у трајању дужем од десет година, то су они постали власници по основу редовног одржаја.

Неосновани су ревизијски наводи у којима се истиче да је првостепени суд морао утврђивати да ли је решење о национализацији правноснажно (тужиоци тврде да оно није достављено њиховом правном претходнику). Ова чињеница код оригинарног стицања права својине није од одлучног значаја, јер се право својине стиче по основу закона када се за то испуне изложени услови из члана 28. ст.2. и 4. ЗОО. Својина претходника је одлучна чињеница за деривативно стицање (најчешће уговорно). За савесност тужених је довољно сазнање да су спорне непокретности национализоване (да постоји решење). Није нужно да они врше истраживања у погледу достављања тог решења ранијем власнику, јер у случају када је пребивалиште и боравиште адресата непознато достава је могла бити извршена и прибијањем решења на огласну таблу.

На основу члана 405. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија

Власта Јовановић, с.р.